

CURIERUL ORTODOX

PUBLICAȚIE
A BISERICII ORTODOXE
DIN REPUBLICA MOLDOVA

Apare din iunie 1995 cu binecuvântarea ÎPS Vladimir,
Mitropolit al Chișinăului și al Întregii Moldove
Nr. 2 (187), 15 februarie 2007

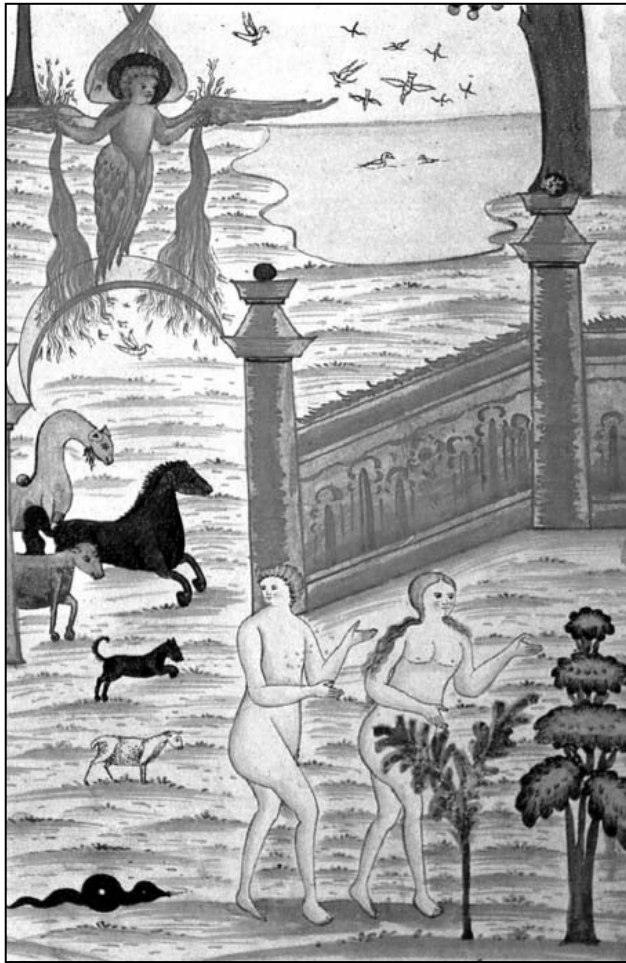
DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI

18 februarie

În această zi, numită "Duminica Izgonirii lui Adam din Rai", Biserica ne pune în față "cazul" lui Adam. Întâiul om zidit de Dumnezeu a fost creat pentru Rai, pentru cunoașterea lui Dumnezeu și pentru comunicarea harică cu El, dar fiindcă n-a postit, mâncarea din pomul oprit l-a înstrăinat de desfătarea Raiului și l-a lipsit de acea viață binecuvântată. Adam a atras asupra sa moartea și a dat pieririi tot neamul omenesc prin eșecul și căderea sa. Dar Biserica nu ne învață, în această zi să ne împropriem eșecul lui Adam ci pocăința lui.

Într-una din cântările de la slujba din această zi ne învață să zicem așa: "Dulce la gustare mi s-a arătat rodul cunoștinței; iar săturându-mă de mâncare, venin s-a făcut sfârșitul lui. Vai, suflete ticăloase! Cum neînfrânarea ta te-a înstrăinat din locașul raiului" (*cântarea a 9-a*). Este o pocăință care înseninează, o deschidere spre realitățile cele duhovnicești, spre ceea ce a pierdut Adam. Ea nu este nici o descurajare, nici o criză afectivă, nu înseamnă o privire în jos la imperfecțiuni, ci în sus spre iubirea lui Dumnezeu, nu în urmă cu reproș, ci înainte cu încredere. Înseamnă să privești nu ceea ce n-ai reușit să fii, ci ceea ce poți încă deveni cu harul lui Hristos (*Kallistos Ware*). De aceea se pune acum la începutul marelui Post de patruzeci de zile pomenirea lui Adam pentru că, aducându-ne aminte ce mare rău a adus nepostirea lui Adam, să ne străduim să primim postul cu multă bucurie și să-l păzim spre a dobândi cu ajutorul Lui ceea ce n-a reușit Adam, adică îndumnezeirea.

Însuși Domnul a postit patruzeci de zile și s-a făcut ascultător "până la moarte, și încă moarte pe cruce" (*Filipeni 2, 8*) în locul lui Adam, iar Moise văzător de Dumnezeu s-a făcut, cu postul curățindu-și ochii sufletului." Pentru aceasta cei ce dorim să fim locuitorii raiului, să ne lepădăm

de hrana cea nefolositoare, și dorind să vedem pe Dumnezeu, să postim ca Moise 40 de zile.

Cu rugăciuni și cu cereri stăruind din toată inima să potolim patimile cele sufletești, să gonim zburdările cele trupești" (*Laude, stihira a 3-a*).

TRISTEȚEA STRĂLUCITOARE

Pentru mulți, dacă nu pentru majoritatea creștinilor ortodocși, Postul Paștelui constă dintr-un număr limitat de reguli și prescripții exterioare, predominant negative: abținerea de la anumite mâncăruri, de la dans și alte distracții. Această înțelegere exprimă gradul nostru de înstrăinare față de adevăratul duh al Bisericii, care ne este aproape imposibil de înțeles, și anume că Postul înseamnă și "altceva" – ceva fără de care toate aceste rânduieli își pierd în mare parte semnificația. Acest "altceva" poate fi cel mai bine descris ca o "atmosferă", "un climat" în care fiecare din noi intră, ca fiind mai întâi o stare a minții, a sufletului, care timp de șapte săptămâni pătrunde întreaga noastră existență. Scopul postului nu este acela de a ne sili să acceptăm câteva obligații formale, ci acela de a ne "înmuia" inima, astfel încât aceasta să se deschidă către realitățile duhovnicești, să cunoască tainica "sete și foame" după comuniunea harică cu Dumnezeu.

Această "atmosferă" de post, această "stare a minții" este determinată în mare parte de slujbe, de diferitele schimbări ce intervin în viața liturgică în această perioadă. Luându-le separat, aceste schimbări pot apărea ca fiind "rânduieli" de neînțeles, reguli formale la care trebuie să consimțim formal; dar, înțelese ca un întreg, ele descoperă și comunică duhul Postului, ne fac să vedem, să simțim și să exprimăm acea tristețe strălucitoare care reprezintă adevăratul mesaj și dar al Postului. Intrând într-o biserică în timpul slujbei de post, înțelegem imediat ce înseamnă această expresie oarecum contradictorie. O anumită tristețe tainică pătrunde slujbele: vesmintele sunt întunecate, slujbele mai lungi decât de obicei și mai "monotone".

Apoi începem să realizăm că această lungime și "monotonie" a slujbelor sunt necesare dacă dorim să descoperim tainica și, la început, nevăzuta lucrare a slujbei în noi.

(continuare în pag. 5)

Începe Postul Paștelui

Creștinii ortodocși intră la 6/19 februarie în Postul Paștelui, care se va termina în Noaptea Învierii, pe 25 martie / 7 aprilie. Acesta este cel mai lung post din calendarul creștin-ortodox și durează șapte săptămâni, adică 48 de zile, fiind unul dintre cele mai restrictive. Postul Paștelui mai este numit și Postul Patruzecimii sau Postul Mare. În Postul Paștelui există doar două dezlegări la pește, una pe 25 martie/7 aprilie, când Biserica Ortodoxa sărbătorește Buna Vestire, și una pe 19 martie/1 aprilie, când este Intrarea Domnului în Ierusalim, sărbătoare cunoscută și sub denumirea de Florii.

Monedă consacrată mitropolitului Varlaam

Banca Națională a emis 46 de tipuri de monede jubiliare și comemorative cu valori nominale și tematici diferite.

Astfel, două din acestea vor face parte din seria "Personalități" și vor evoca 480 de ani de la urcarea pe tron a domnitorului Petru Rareș și, respectiv, 350 de ani de la trecerea în eternitate a Mitropolitului Varlaam, informează Moldpres.

Emiterea ca mijloc de plată și în scop numismatic a celor patru monede se va face în conformitate cu o decizie aprobată în această săptămână de Executiv. Potrivit hotărârii, o monedă urmează să facă parte din seria "Sărbători, cultură, tradiții" și va fi dedicată meșteșugului popular - olăritul, iar cealaltă va reprezenta rozătoarea Popandau comun /Spermophilus citellus/ și va face parte din seria "Cartea Roșie a Moldovei".

Tirajul, valoarea nominală, designul și alte caracteristici ale monedelor vor fi stabilite de Banca Națională. Tematica monedelor jubiliare a fost selectată de Banca Națională din catalogul datelor memorabile din istoria și cultura țării și, respectiv, din "Cartea Roșie a Moldovei". Monedele cu caracter numismatic sunt parte din imaginea Republicii Moldova pe arena internațională.

Tematica monedelor a fost coordonată de BNM cu Institutul de Istorie, Stat și Drept al Academiei de Științe a Moldovei, Mitropolia Chișinăului și a Întregii Moldove, Muzeul Național de Etnografie și Istorie Naturală. BNM a emis până în prezent 46 de tipuri de monede jubiliare și comemorative dedicate diverselor tematici, cu valori nominale diferite.

DIN ÎNȚELEPCIUNEA SFINȚILOR PĂRINȚI

Cum trebuie să intrăm în sfintele Păresimi

Iubiți frați! Deja am ajuns chiar la ușa Sfântului Post! Ea este deja gata să se deschidă înaintea noastră! Deja ni s-a citit astăzi în Evanghelie, după rânduiala Sfintei Biserici, povața Domnului nostru Iisus Hristos despre intrarea cuvințioasă în nevoița Postului.

De veți ierta oamenilor greșalele lor, vestește învățătura Evangheliei care s-a citit astăzi, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta vouă greșalele voastre (*Matei 6, 14-15*). Cu această vesteire ne întâmpină Sfânta Biserică la ușa Postului! Aceasta e condiția pe care ea ne-o pune înainte, chiar la pragul intrării în cămara cea duhovnicească a pocăinței. Noi vrem să dovedim căința noastră pentru feluritele aplecări păcătoase, îndurând felurite lipsuri și strămtorări trupești.

Evanghelia cere de la noi milă mai înainte de jertfă, pentru ca jertfa să fie bineplăcută lui Dumnezeu.

Toți cei care doriți să precedeți la nevoița postului și rugăciunii, toți cei care doriți să adunați roade îmbelșugate din pocăința voastră ascultați cuvântul lui Dumnezeu, ascultați porunca lui Dumnezeu - și lăsați, iertați aproapelei greșelile pe care le-a făcut față de voi! De veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta vouă greșalele voastre. Amin.

Sfântul Ignatie Briancianinov

AGENDA DE LUCRU A ÎPS VLADIMIR, MITROPOLIT AL CHIȘINĂULUI ȘI ÎNTREGII MOLDOVE

14 februarie
ÎPS Vladimir a efectuat o vizită la episcopia de Edineț și Briceni unde a discutat cu clericii și monahii mai multe probleme ce țin de viitorul acestei eparhii.

18-19 ianuarie
Mitropolitul Vladimir

a liturghisit și a oficiat sfințirea Aghiazmei Mari la Catedrala "Nașterea Domnului" din Chișinău.

17 ianuarie
ÎPS Vladimir a oficiat sfințirea Sfintei Mese și Sfânta Liturghie la biserica „Sf. Apostol și Evanghelist Luca” din preajma Spitalului

Republican din or. Chișinău.

15 ianuarie
ÎPS Vladimir a primit în Palatul mitropolitan slujitori și credincioși din cuprinsul Eparhiei de Centru.

14 ianuarie
Mitropolitul Vladimir a săvârșit Sfânta Liturghie

la Catedrala Mitropolitană „Nașterea Domnului” din capitala Moldovei.

8 ianuarie
Mitropolitul Vladimir alături de PS Anatolie, Episcop de Cahul și Comrat, a liturghisit la Catedrala Mitropolitană din Chișinău.

COPII ORFANI DE LA UN CENTRU DE PLASAMENT DIN BĂLȚI AU FOST BOTEZAȚI DE UN FUNCȚIONAR ȘI UN JURNALIST – ȘASE BĂIEȚEI ȘI O FETIȚĂ AU FOST BOTEZAȚI LA BISERICA „SF. PETRU ȘI PAVEL”

Membrii corului Bisericii „Sf. Petru și Pavel” din Bălți, câțiva enoriași printre care o jurnalistă și un funcționar a Primăriei localității au devenit nănașii de botez pentru șapte copii orfani – discipoli ai Centrului de plasament temporar pentru copiii străzii „Drumul spre casă”.

Secretarul Consiliului municipal și al Primăriei Bălți, Irina Serdiuc, una dintre nănașele de botez a orfanilor, a făcut acest gest din îndemnuri creștinești. Ei sunt convingeți că copii noștri trebuie să fie botezați. Poate Bunul Dumnezeu le va face o soartă mai bună după botez, susține funcționarul.

Pe proaspătul meu fin, botezat la Biserica „Sf. Petru și Pavel”, îl cheamă Denis, a mărturisit Tatiana Chetrari, reporter la TV „Moldova 1” pentru regiunea de nord. A fost o inițiativă frumoasă a Centrului „Drumul spre casă” la care au reacționat mai mulți oameni de bună credință, a precizat jurnalistă.

Directorul Centrului pentru copiii străzii „Drumul spre casă”, Nadejda Coșcodan, spune că la instituție s-a încetățenit deja o tradiție – de a boteza discipolii și a-i educa în spirit creștinesc. Primii 20 de discipoli ai Centrului au fost botezați acum doi ani, iar în aceste zile – șapte. Acum toți copiii din instituție sunt botezați și frecventează „Școala duminicală” de pe lângă Biserica „Sf. Petru și Pavel”.

Centrul pentru copiii străzii „Drumul spre casă” activează la Bălți din vara anului 2003. Instituția acordă asistență psiho-socială copiilor străzii.

UN LOT DE AJUTOARE UMANITARE A TRANSMIS AMBASADORUL AMERICAN ORFELINATULUI DIN CERNOLEUCA

58 de copii de la Orfelinatul din Cernoleuca, raionul Dondușeni, au primit un lot de ajutoare umanitare constituit din jucării, haine și articole medicale. Gestul de caritate a fost făcut de Michael Kirby, șeful misiunii diplomatice americane la Chișinău.

Însoțit de soția sa Sara și de către fiica sa – Elizabeth – ambasadorul Kirby, a mers la instituția din Cernoleuca, unde a înmănat aceste ajutoare în valoare de 2000 USD. „Cred că acest lot va ajuta întrucâtva calitatea vieții copiilor de aici”, a spus ambasadorul.

Printre cei care au donat pentru acest lot umanitar se număra Biserica Metodistă White Plains din Cary, Carolina de Nord, care a oferit 1600 USD pentru procurarea dulciurilor, ciorapilor, hainelor sportive și a mănușilor de la întreprinderi din Chișinău. Angajații militari ai Oficiului Atașatului Militar și Oficiului pentru Colaborare Militară a Ambasadei SUA au donat 400 USD, iar membrii Forțelor Aeriene a Gărzii Naționale a Carolinei de Nord au asigurat donația de jucării.

De câțiva ani, statul Carolina de Nord derulează un parteneriat cu Moldova, care prevede cooperare în ocrotirea sănătății, business, artă și agricultură.

DECORAȚII

17 ianuarie

Prot. Mihail Smerea a fost decorat cu ordinul „Sf. Ștefan cel Mare”, gr. II, atât pentru aportul adus la ridicarea bisericii „Sf. Apostol și Evanghelist Luca” din preajma Spitalului Republican din Chișinău, cât și cu prilejul aniversării de 25 ani din ziua hirotoniei. Parohul executiv al acestei biserici pr. Alexei Smerea a fost decorat cu camilafcă și cruce de aur.

BULDOZERE ÎN „CIMITIRUL ROMÂNESC” DE LA TIGHINA

Câteva zile în urmă, un mesaj electronic anunța mediile independente de informații de la Chișinău că autoritățile autoprocimate *rmn* distrug cel mai vechi cimitir din oraș, în care, o treime din suprafață o constituie mormintele ostașilor români căzuți în perioada celui de-al doilea război mondial.

„Sunt morminte datate cu anii 1941–1944”, se spune în mesaj. După cum declară martorii, în aceste zile crucile sculptate în piatră sunt scoase și aruncate la margine, iar peste mormintele din cimitir lucrează buldozere. „E o priveriște infernală de barbarie și profanare”. Autorii mesajului anunțau că cimitirul se află în spatele magazinului „Praga”, aproape de intrarea în orașul Tighina, dinspre Chișinău.

La Tighina, surse care au solicitat anonimul, de frică să nu fie persecutate de autoritățile autoprocimate din *rmn*, ne-au confirmat că cimitirul militar din Tighina este distrus mișelește. Tehnica militară, condusă de ostașii armatei *rmn*, deteriorează mormintele. „Am văzut oase și crani. Am văzut cum încărcă cruci în tehnica militară și le duc într-o direcție necunoscută”, ne-au spus surse redacționale.

Potrivit documentelor istorice, cimitirul este fondat în 1812, când cetatea Tighina a trecut de sub stăpânirea turcilor în subordinea rușilor. Aici au fost înhumate personalități celebre ale acelor timpuri, dar și un număr impresionant de ostași români, căzuți în cel de-al doilea război mondial. Astăzi unii numesc acest loc drept Cimitir românesc.

Comisarul de Tighina, Valerii Prudnicov, presupune că aceste așa-zise lucrări au demarat pe motiv că, de peste 50 de ani, mormintele nu au fost îngrijite. În ultimii ani, acest cimitir era profanat de cei care dezgropau morminte, încercând să găsească obiecte scumpe. Prudnicov ne-a confirmat că, în 2006, mai multe oseminte ale unor personalități istorice au fost reînhumate în apropierea cetății Tighina. „Au fost lansate focuri de artificii, iar la reînhumare au participat autoritățile *rmn*”, își amintește Prudnicov.

Comisarul nu a putut preciza în care scopuri va fi utilizat terenul vechiului cimitir. Autoritățile autoprocimate au declarat pentru massmedia transnistreană că pe acel loc ar urma să fie construit un complex militar-istoric.

Precizare: La cimitirul Borisovskoe, înființat în anul 1812, erau înmormântați ostași ruși. În anul 1883, дума orașenească din Bender a conferit cimitirului statutul de militar. Cu timpul, acolo au apărut morminte ale ostașilor armatelor altor țări. În perioada sovietică, o parte din cimitir a fost demolată, iar cea rămasă a fost denumită Borisovskoe.

UNIVERSITATEA ȘI SEMINARUL TEOLOGIC DIN CHIȘINĂU ȘI-AU SĂRBĂTORIT HRAMUL

De Sfinții Trei Ierarhi, administrația, corpul didactic și studenții teologi s-au întrunit la Sfânta și Dumnezeiecia

Apoi părintele secretar a înmănat din partea mitropolitului icoana cu chipul „Cuv. Serafim de Sarov”.

Liturghie, oficiată în capela „Întâmpinarea Domnului”. Din partea Direcției mitropolitane a participat prot. Vadim Cheibaș, secretarul mitropolitului, care a dat citire mesajului ÎPS Mitropolit Vladimir, rector al acestor instituții duhovnicești.

După slujbă a fost inaugurat centrul de resurse umane în domeniul Asistenței Sociale, care va activa în cadrul instituțiilor teologice. Biblioteca, sala de calculatoare au fost sfințite, apoi s-a săvârșit un Te-Deum de mulțumire. La ceremonie a fost prezentă conducerea UNICEF Moldova, organizație grație căreia a fost posibilă această realizare frumoasă și strict necesară pentru misiunea Bisericii.

CALENDAR CREȘTIN ORTODOX FEBRUARIE - FĂURAR

1 M 14 Înaintepăznuirea Întâmpinării Domnului; Sf. Mc. Trifon; Sf. Mucenițe Perpetua și Felicitas.

2 J15 (+) Întâmpinarea Domnului. Sf. Mc. Iordan și Gavriil.

3 V 16 Sfântul și Dreptul Simeon; Sf. Proorocița Ana.

4 S 17 Cuviosul Isidor Peluziotul și Sfântul Mucenic Avramie.

5 D 18 **Sfintele Mucenițe: Agata și Teodula.**

6 L 19 **Începutul Postului Mare.** Cuv. Vucol, episcopul Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausta și Maxim; Cuviosul Varsanufie cel Mare.

7 M 20 Sf. Partenie, episcopul Damascului și Luca; Cuv. Luca; Sfinții 1003 Mucenici din Nicomidia.

8 M 21 Sfântul Mare Mucenic Teodor Stratilat și Sfântul Prooroc Zaharia; Sfintele surori Marta și Maria.

9 J 22 Sf. Mc. Nichifor; Sf. Mc. episcopi Marcel și Pangratie. (Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului).

10 V 23 + Sf. Sfințit Mc. Haralambie; Sf. Mucenițe Enata și Valentina.

11 S 24 Sf. Mare Mc. Teodor Torion. Sf. Sfințit Mc. Vlasie, episcopul Sevastei; Sf. Teodora împărăteasa.

12 D 25 **Duminică Ortodoxiei. Sf. Meletie, arhiepiscopul Antiohiei celei Mari și Antonie patriarhul Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea.**

13 L 26 Cuv. Martinian; Sf. Apostoli: Acvila și Priscila.

14 M 27 Cuvioșii: Auxentiu, Maron și Avraam.

15 M 28 Sfântul Apostol Onisim; Sfântul Mucenic Maior; Cuviosul Eusebiu.

16 J 1 Sfinții Mucenici Pamfil și Valentin; Cuv. Flavian.

17 V 2 Sf. Mare Mucenic Teodor Tiron și Sfânta Mariamna.

18 S 3 Sfântul Leon, episcopul Romei; Cuvioșii Agapit, Mariam și Pulheria

19 D 4 **Duminică a II de Post. Sf. Irh. Grigorie Palama. Sf. Ap. Arhip, Filimon și Apfia; Cuv. Evghenie și Macarie.**

20 L 5 Sfântul Leon, episcopul Cataniei și Agaton, episcopul Romei; Cuv. Visarion.

21 M 6 Cuv. Timotei; Sf. Eustatiu, episcopul Antiohiei.

22 M 7 Aflarea Moaștelor Sfinților Mucenici din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie și Limneu.

23 J 8 + Sfântul Sfințit Mucenic Policarp, episcopul Smirnei; Sf. Gorgonia.

24 V 9 (+) Întâia și a doua aflare a capului Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan.

25 S 10 Sf. Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului, Alexandru și Ipatie. (Pomenirea morților).

26 D 11 **Duminică Sfintei Cruci. Sfântul Porfirie, arhiepiscopul Gazei; Sf. Mc. Fotini; Sf. Teodor.**

27 L 12 Cuvioșii Procopie Mărturisitorul și Talaleu Mărturisitorul.

28 M 13 Cuv. Vasile Mărturisitorul; Sf. Mc. Nestor.

POMENIREA CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU ISIDOR PELUSIOTUL

4/17 februarie

Sfântul Isidor era egiptean de neam, și era cunoscut ca fecior de părinți binecredincioși și iubitori de Dumnezeu, fiind totodată rudenie cu Teofil și cu Chiril, arhiepiscopii Alexandriei. Înaintând el mult în învățătura de carte și în înțelepciunea dumnezeiască și în cea lumească, a lăsat iubitorilor de învățatură multe scrieri minunate și vrednice de pomenire. Și lăsându-și avuția lui de tot felul și strălucirea neamului ca și fericirea vieții, a venit la

muntele Pelusion și s-a făcut monah. Acolo nevoindu-se și cugetând la Dumnezeu, a luminat cu dumnezeieștile lui cuvinte toată lumea, întărind pe cei ce săvârșeau fapte bune, și dojenind pe cei neascultători cu ascuțișul cuvintelor dumnezeiești, îi întorcea spre fapta cea bună; încă și pe împărați către folosul lumii îi povățuia și îi sfătuia. Și ca să spunem pe scurt, tuturor celor ce-l întrebau, cuvintele dumnezeiești Scripturi. Și astfel bine trăind, și dumnezeiește purtându-se, și-a sfârșit viața sa, la adânci bătrâneți.

POMENIREA SFÂNTULUI MARELUI MUCENIC TEODOR TIRON

Sinaxar 11/24 Februarie

Acest sfânt mucenic a trăit pe vremea împăraților Maximian și Maximin și era de fel din mitropolia Amasiei, din satul ce se cheamă Himialon. Fiind încorporat de curând în oastea tironilor și făcând parte din ceata prepozitului Vringa, a fost chemat de acesta la cercetare și a mărturisit că Hristos este Dumnezeu, batjocorând idolii elinilor ca pe niște statui neînsuflețite și lucruri făcute de mâinile omenești. Dându-i-se vreme să se gândească mai bine, el nu a cheltuit aceea vreme în nelucrare, ci a săvârșit o faptă cât se poate de mare. A ars cu foc statuia aceleia pe care elinii o socoteau mama idolilor. Drept aceea, fiind prins și mărturisind că el singur a fost cel care a dat foc statuii, a fost chinuit în felurite chipuri; și fiind băgat într-un cuptor aprins și-a primit sfârșitul acolo. Și se face pomenirea lui în sfânta sa mănăstire ce este în Torachia, în sâmbăta dintâi a Postului Mare, când a săvârșit el o minune deosebită și a izbăvit poporul ortodox de mănecarea din animalele junghiate idolilor.

POMENIREA CUVIOASEI MAICII NOASTRE FILOTEIA, CEA DIN ATENA, A CĂREI VIAȚĂ E ARĂTATĂ ÎN NOUL LIMONARIU

19 februarie/4 martie

Sfânta Maica Muceniță Filoteia s-a născut în Atena în anul 1522. Părinții ei, Syriga and Angelos Benizelos, s-au făcut remarcați nu atât prin eminentă și bogăție, cât mai ales prin credință. Deseori, blânda Syriga o implora pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu să-i dăruiască un copil. Rugăciunile ei stăruitoare au fost ascultate și așa s-a născut fetița lor, pe care au botezat-o Revula. Părinții și-au crescut fiica în dreapta credință și adâncă evlavie până la vârsta de 12 ani când au dat-o spre căsătorie. Soțul ei s-a dovedit a fi un om rău și necredincios, care o bătea și o chinuia pe Revula. Ea a îndurat cu răbdare chinurile, rugându-se la Dumnezeu pentru îndreptarea soțului ei. După trei ani, soțul Revulei a murit iar ea a început să crească duhovnicește prin post, priveghere și rugăciune. Sfânta a înființat o mănăstire de maici cu hramul Apostolului Andrei Cel Dintâi Chemat (prăznuit în 30 noiembrie și 30 iunie), iar la terminarea mănăstirii ea a fost prima care a acceptat tunderea în monahism sub numele de Filoteia. În acele vremuri Grecia suferea sub jugul turcesc, mulți atenieni fiind făcuți sclavi de cötropitorii turci. Sf. Filoteia făcea tot

posibilul să răscumpere cât mai mulți frați de la sclavie. Odată, patru femei au reușit să fugă de la stăpânii lor turci, care le-au cerut să renunțe la religia creștină, adăpostindu-se în mănăstirea Sfintei Filoteia. Turcii, auzind unde s-au ascuns fugarele, au dat buzna în chilia sfintei și au bătut-o, după care au dus-o în fața guvernatorului și au închis-o. În dimineața următoare, turcii i-au dat drumul în fața unei mulțimi, amenințând-o că dacă nu renunță la Hristos va fi tăiată în bucăți. Când sfânta a hotărât să ia coroana martiriului, prin mila Domnului s-au adunat ca din senin o mulțime de creștini care i-au împăcat pe judecători și au reușit să o elibereze pe sfânta. Întorcându-se la mănăstirea sa, ea a continuat să trăiască în înfrânare, rugăciune și priveghere, dobândind darul facerii de minuni. Sfânta a construit o altă mănăstire în Patesia, o suburbie a Atenei, unde s-a nevoit în viața ascetică alături de surorile ei. În ajunul praznicului Sfântului Dionisie Areopaghitul (prăznuit la 3 octombrie), turcii au prins-o pe Sf. Filoteia și au torturat-o, lăsând-o mai mult moartă decât vie și plină de sânge. Plângând de durere, surorile mănăstirii au luat trupul însângerat al sfintei mucenițe și l-au dus la Kalogreza, unde s-a stins din viață la 19 februarie, 1589. La scurt timp după moartea sa, moaștele Sfintei Mucenițe Filoteia au fost aduse la biserica catedralei din Atena.

MITROPOLITUL VARLAAM AL MOLDOVEI VA FI TRECUT ÎN RÂNDUL SFINȚILOR

credincioșii pe care i-a păstorit”.

De asemenea, părintele profesor Mircea Păcurariu s-a referit și la principala carte scrisă de către mitropolitul Varlaam, cunoscută sub numele de „Cazania lui Varlaam”: „Cea mai importantă lucrare a mitropolitului Varlaam, dar și una dintre cele mai de seamă din istoria vechii culturi românești este cea intitulată „Carte românească de învățătură la dumenecele de preste an și la praznice împărătești și la sfinți mari”, cunoscută și sub numele de „Cazania lui Varlaam”, terminată de tipărit în anul 1643. Avea 506 file, deci 1012 pagini, format mare, ilustrată cu numeroase gravuri în lemn care redau scene biblice, chipuri de sfinți, frontispicii și inițiale înflorate. Ea avea două părți mari: prima cuprindea 54 de cazanii la duminicile anului, iar partea a doua cuprindea 21 de cazanii la sărbătorile împărătești și ale sfinților. Cercetătorii au dovedit că această cazanie era tradusă și prelucrată după izvoare grecești și slavone”.

TRISTEȚEA STRĂLUCITOARE

(începutul în pag. 1)

Încetul cu încetul începem să simțim că această tristețe este, într-adevăr, "luminoasă", că o transformare tainică este gata să se petreacă în noi.

Este ca și cum am ajunge într-un loc în care zgomotele și agitația vieții, a străzii, a tot ceea ce de obicei ne umple zilele și chiar nopțile, nu au acces – un loc în care toate acestea nu mai au nici o putere. Tot ceea ce ni se părea atât de important încât ne umplea mintea, acea stare de neliniște care a devenit, practic, a doua natură, dispăre undeva iar noi ne simțim liberi, ușori, fericiți. Nu este vorba despre acea fericire superficială care vine și pleacă de douăzeci de ori într-o zi și este atât de fragilă și trecătoare; este o fericire care vine din aceea că suflul a atins o "altă lume", a luminii, păcii și încrederii.

Realizăm că este imposibil să trecem din starea normală a vieții noastre plăsmuită în întregime din agitație, fugă și griji, în această nouă stare fără a ne "liniști" mai întâi. Din această cauză, cei ce percep slujbele Bisericii ca pe niște obligații, cei care întotdeauna pun întrebări despre minimul necesar (De câte ori trebuie să mergem la biserică? De câte ori trebuie să ne rugăm?) niciodată nu pot înțelege adevărata natură a cultului care ne poartă în altă lume.

Odată ce devenim "ușori și liniștiți lăuntric" monotonia și tristețea acestor slujbe dobândesc o nouă semnificație, sunt transfigurate. Ceea ce la început apare ca monotonie, acum se dezvoltă ca pace, ceea ce simțeam ca fiind tristețe este descoperit ca primele mișcări ale suflului spre descoperirea adâncimii sale pierdute.

"Strălucire tristă": tristețea înstrăinării mele de Dumnezeu, a pustiului devenit viața mea; strălucirea prezenței și iertării lui Dumnezeu, bucuria redobânditei dorințe după Dumnezeu, pacea căminului regăsit.

Acesta este duhul slujbelor de post din zilele de peste săptămână, slujbele de sâmbătă și duminică rămânând aproape neschimbate. De aceea oricine vrea să înțeleagă sensul autentic al Postului Mare trebuie să facă efortul de a participa și la slujbele din timpul săptămânii.

Părintele Alexander Schmemmann

VECERNIA IERTĂRII

Postul Paștelui începe, de fapt, de la Vecernia din Duminică Izgonirii lui Adam din Rai. Slujba începe solemn, preotul fiind îmbrăcat în vestimente luminoase. Stihirile care urmează după "Doamne, strigat-am..." anunță venirea postului și, dincolo de Post, apropierea Paștelui. Urmează apoi vohodul cu cântarea "Lumină lină". Preotul slujitor înaintează către "locul cel mai înalt" din spatele altarului pentru a vesti Prochimenul de seară, care întotdeauna anunță sfârșitul unei zile și începutul alteia. Repetăm de cinci ori Prochimenul și iată că Postul a sosit! Vestimentele luminoase sunt puse deoparte, preotul îmbracă vestimente de culoare închisă. Luminile se sting și se intră în atmosfera Postului Mare, acea "tristețe strălucitoare" caracteristică. Se citește pentru prima oară rugăciunea de post a Sf. Efreim Sirul, însoțită de metanii. La sfârșitul slujbei credincioșii se apropie de preot, cerându-și iertare unii altora.

Ostenelile pentru virtute, postul și toate celelalte, deși sunt trebuitoare pentru mântuire, totuși Dumnezeu le primește nu numai ca un lucru datorat, ci și ca pe o faptă bună, ca pe un dar. Darul pentru a putea fi însă primit trebuie să îndeplinească condiția evanghelică a darului, să fim împăcați cu aproapele nostru. De aici vine așa de frumoasa rânduială a iertării obștești când ne spunem unii altora: "Iartă-mă frate!", "Dumnezeu să te ierte!". Acum ne iertăm cu cei din casă, cu vecinii și cu cei cu care avem vreo pricină. Ștergem astfel toată răutatea cea de la inimă și putem aduce în pace și cu bună nădejde lui Dumnezeu darul ostanelilor postului.

Așadar ritualul iertării care se săvârșește la sfârșitul vecerniei nu este doar un ritual exterior ci ne pregătește efectiv pentru a intra în Post împăcați cu semenii, în relație de frățietate, de unitate. Această iertare pe care o cerem unii altora nu este altceva decât prima încercare de a sparge fortăreața păcatului și reîntoarcerea la unitate,

la solidaritate, la iubire. A ierta este a pune între mine și semenul meu iertarea lui Dumnezeu însuși.

În biserica parohiei noastre această vecernie a iertării se săvârșește și este de datoria noastră, a tuturor celor care aparținem acestei parohii, de a participa la această slujbă pentru a primi iertare unii de la alții spre a intra împăcați în Post. Chiar și cei care de obicei nu participă la slujbele de seară, se cuvine să fie prezenți la slujba de început a Postului Mare, deoarece, precum spunea părintele Schmemmann: "nimic nu destăinuie mai bine «tonalitatea» Postului Mare în Biserica Ortodoxă: nicăieri nu se manifestă mai bine chemarea sa profundă de către om".

Vom rătăci patruzeci de zile prin deșertul Postului, dar la capăt strălucește deja lumina Paștelui, lumina împărăției lui Dumnezeu.

Petruț Ormenisan

POSTUL, O BUCURIE

"El (Iisus Hristos - n.n.) le-a zis: Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și post." (Matei 9, 29).

Se pare că societatea în care trăim, nu are decât un singur țel: acela de a face orice, dar departe de Dumnezeu și Biserica Sa, departe de orice regulă morală. Când am spus societate am inclus în ea și pe creștinii credincioși cu toate că aceștia sunt chemați să trăiască în lume dar să nu-i aparțină ei ci lui Dumnezeu, singurul Stăpânitor Atotputernic și Adevărat, deci am inclus în această societate și pe fiecare din noi. Astfel că de multe ori uităm cui aparținem de fapt, și ne amestecăm cu mentalitatea și "spiritul" lumii. Cauza: întotdeauna plăcerea. Scuza: avem una foarte generică - suntem și noi oameni. și totuși: oare noi numai oameni suntem (în înțelesul de trupești) sau suntem creați după chipul (adică ființe raționale cu inteligență și voință) și asemănarea (prin primirea și conlucrarea cu harul) lui Dumnezeu?

În lumina acestor gânduri am putea înțelege: suntem oameni cu toate slăbiciunile și limitele umane dar suntem și ființe spirituale (duhovnicești) chemați fiind a deveni "dumnezei" - căci, cum spun Sfinții Părinți: "Dumnezeu nu se unește decât cu dumnezeu."

Căutam căi și mijloace în scopul desăvârșirii noastre? Le avem. Cine ni le-a adus și arătat? Însuși Iisus Hristos, Fiul Tatălui, Unul-Născut, care ne învață: "Eu sunt Calea, Adevărul și Viața".

Neamul acesta de demoni sunt ispitele, tentațiile care dau năvală asupra noastră, împiedicându-ne pe drumul împlinirii noastre ca ființe duhovnicești, dar Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne indică medicamentul: rugăciune și post. Postul trebuie, deci, să fie o bucurie pentru fiecare dintre noi, căci, într-adevăr am găsit medicamentul cel ce aduce cu siguranță vindecarea, deoarece ne-a fost prescris de Marele Medic, "Cel ce șterge lacrima de la toată fața."

Postul nu este un scop în sine. Postul își dobândește sensul în

legătură cu Hristos. În Biserica primară Postul Mare își avea scopul în a-i pregăti pe catehumeni, pe noii convertiți la creștinism, în vederea primirii botezului (*lepădării de Satana și unirii cu Hristos*).

"Didahia" prescrie: "Înainte de botez să postească cel ce botează, cel botezat și câte alte persoane pot..." (A. Hamman, *La priere II*, p. 67).

Convertirea, adică orientarea cu totul spre Dumnezeu, prin Hristos la Tatăl în Duhul Sfânt explică uzul

clar al postului. Dacă nu ne vom opri tentațiile noastre cu post, va fi greu, dacă nu imposibil a ne ridica peste condiția noastră limitată spre a împlini porunca Mântuitorului: "Fiți, dar, voi desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este" (Matei 5, 48). Sfântul Antonie cel Mare ne spune că postul e "viața îngerilor" (*De virginitate 7, P.G. 28, 260B*).

Vom zice: am încercat să mă înfrân, am vrut să postesc întreg Postul Mare (așa cum mă învățase bunica, chiar dacă azi nu mai e la

modă?!), dar nu am reușit. Prima greșală: m-am pus pe mine în centru. Iisus Hristos trebuie să fie persoană importantă și nu persoana mea. A doua greșală: nu am cerut ajutorul harului căci "fără Mine nu puteți face nimic" (*Ioan 15, 5*) ne spune Iisus.

Nu trebuie însă să ne lășăm înfrânți de propria noastră neputință. De vom ceda, ne arătam a fi copleșiți de materie, de trup, mai aproape de regnul animal și mai îndepărtați de ceea ce ne caracterizează ca ființe spirituale, de Dumnezeu. În drumul spre Dumnezeu suntem ca legați de El cu o frânghie.

Mai rupem frânghia, dar de vom ști și vom dori să o înnodăm întotdeauna, vom vedea că vor fi multe noduri, dar și că suntem de fapt mai aproape de Dumnezeu. Și să nu uităm: cine pornește spre Hristos - și cât de lungă, de întortocheată, nesigură i se arată a fi calea - L-a și întâlnit. Cele patru perioade de post de peste an nu trebuie să le privim într-un mod exclusivist: nu numai acestea sunt perioadele în care trebuie să ne rugăm și să postim. În rest, nu-i post, deci nu postim. Aceste perioade de post, sunt de fapt pregătitoare pentru a întâmpina cu vrednicie marile sărbători ale creștinătății: Învierea Domnului, Înălțarea Domnului, Duminică Mare și Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

Dar să nu uităm că participând la Sfânta Liturghie și împărtășindu-ne cu Preasfântul Trup și Sânge al Domnului, curățirea inimii și a vieții este necesară, căci împărtășindu-ne cu nevrednicie vom dobândi pedeapsa. Învierea lui Hristos este cea mai mare sărbătoare a creștinătății. Postul Mare, pregătirea primirii în inima curată a acestei Sărbători. Poți trăi pentru o bucurie, bucurându-te.

Să înțelegem bine la ceea ce Biserica ne cheamă în aceasta perioadă a Postului Mare. Să trăim timpul postului ca un timp în care, examinându-ne conștiința, golim tot ceea ce este păcat pentru a ne umple de iubire și sfințenie.

Daniel AVRAM

EPISTOLE DIN CUIBUL ÎNGERILOR

(125 ani de la nașterea lui Pavel Florenski)

La început, nu știam decât numele său – Florenski – rimă potrivită pentru „floare”, „a înflori”, „Florii”. Părintele Ioan Mosch (sec. VIII) a alcătuit o antologie de viețuire și înțelepciune monahală pe care o intitulă *Lunca duhovnicească* (ulterior – *Patericul Sinaitic*) pentru că, spunea el, virtuțile înfrumusețează cartea aidoma florilor mirositoare. Pavel Florenski, asemenea unui fir verde de iarbă în zăpezile Caucazului, s-a născut la 9 (21) ianuarie 1882 lângă localitatea Evlah (astăzi în Azerbaidjan). Dragă i-a fost din copilărie natura în plinătatea ei – aerul, vântul, norii, stâncile, mineralele, păsările, dar cel mai mult plantele și marea. Pentru că suferea de hipermetropie, părinții îl luau în calitate de „binoclu viu” să numere zburătoarele de pe vârful munților, vâslașii din bărci. Semăna, mărturisește chiar el, cu o coardă de vioară peste care natura își mișca arcușul. Printre rudele tatălui și ale mamei, avea câteva mătuși care s-au afirmat pe scenele europene și din Rusia, interpretând piese vocale sau la pian. Micul Pavel a crescut în atmosfera culturii selecte. Nimeni dintre ai lui nu folosea cuvinte dure, nu clevea, nu uneltea. Era inadmisibil să vorbești despre salariul altuia sau despre mită. Familia constituia o insuliță a purității morale – puteai să o ștergi de pe fața pământului, dar nu și să o corupi. Aveau un adevărat cult pentru Goethe, Pușkin, Lermontov, iar compozițiile lui Mozart și Beethoven i-au creat de atunci, copil, imaginea adevăratei muzici, singura vrednică de acest nume. Fiecare vibrație – picătura, ceasul, bocănitul în masă – continuau prin vis într-un concert simfonic: zi și noapte, șuvoaie de sunete se rugau intermitent să între în sufletul meu. Despre Dumnezeu știa încă puțin, dar toate puterile, instinctiv, se îndreptau spre centrul nevăzută al perfecțiunii. La vârsta copilăriei, aprecia mai târziu, suntem cu toții mai chibzuiți decât preînțeleptul Solomon, dar odată cu trecerea anilor, noi, cei care am fost genii și sfinți, ajungem mai răi, mai nătângi.

În 1900–1904, studiază la Facultatea de Fizică și Matematică a Universității din Moscova, după care se înscrie la Academia Teologică, de la mănăstirea Sfintei Treimi din Serghiev-Posad (1904–1908). Figura sa delicată, îngândurată, se adâncea cu străduință, deschizând perspective noi, în tot ce este cunoaștere: matematică, fizică, astronomie, geologie, filozofie, teoria artei, filologie, folclor, teologie.

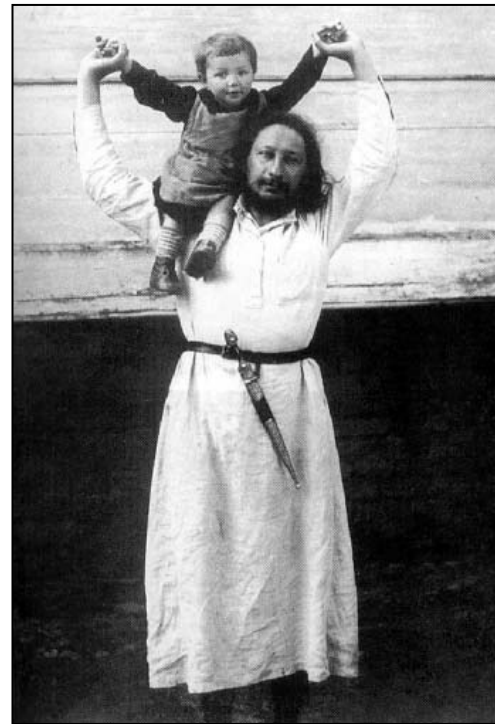
Făcea parte dintr-o generație la răscruce de veacuri (sec. XIX – XX), o epocă a îndoielii, bogată în descoperiri – în mijlocul lor fiecare trebuie să găsească pentru sine temelia adevărului, a întregii vieți. Adevăratul intelectual, cu lecturi în original din clasicii literaturii antice greco-romane, operele Sfinților Părinți, lecții de muzică, devenea mai mult decât profesionist al domeniului său: om care trăia într-o Idee. S-a ridicat, astfel, o autentică „Renaștere rusă” cu idealuri de educație universalistă, sub steaua minunatei utopii că frumosul va salva lumea. Filosoful Vladimir Soloviov (1853-1900) inițiasă

o nouă direcție a cugetării încercând să concilieze platonismul creștin cu filosofia clasică germană și teoriile științifice moderne. Urmașii săi – Dmitri Merejkovski, frații Evgheni și Serghei Trubețkoi, Nikolai Berdeaev, Serghei Bulgakov ș.a. – au format curentul bogoskolistvo (căutătorii de Dumnezeu), reunind gânditori din diverse domenii în cadrul societății „Vl. Soloviov”, a saloanelor literare, muzicale, a revistelor *Novâi Puti*, *Voprosi Jizni*, *Vesî*. În acest anturaj de „Florență moscovită” și-a început activitatea Pavel Florenski. Din 1908, predă filosofia la Academia Teologică, din 1911, preot la biserica unui spital, între 1912 – 1917, redactor al periodicului *Bogoslovskii Vestnik*. Inițial, dorise să devină călugăr, dar duhovnicul nu i-a acordat binecuvântarea. Căsătorit la 1910, părintele Pavel îl va căuta și îl va mărturisi pe Dumnezeu în mijlocul lumii celei mari, a oamenilor. Pentru cei care l-au știut, se remarcă atât printr-o inteligență excepțională (cunoștea sanscrita, ebraica, greaca, latina, limbi europene), cât și prin chipul, statura sa fermecătoare. Doi ochi mari și minunați, lucind adânc himeric, plini de o sete de cunoaștere, dar nu pătimeși, ci odihnindu-se în adevărul credinței, fără de care, afirma, știința e ca și apa sărată a mării – mai mult întetește setea decât o potolește. Nas înveșmântat în bucle, glumeau prietenii; venit din Atlantida ca să povestească secolului XX despre actualitatea ideilor egiptene (Andrei Belâi).

Pregătindu-și teza de magistru în teologie, publică în 1914 prima carte – „Stâlpul și temelia adevărului” (teodicee creștină în 12 epistole). Titlul reia aprecierea dată de Sf. Apostol Pavel pentru casa Lui Dumnezeu, Biserica Dumnezeului-Celui-Viu (I Timotei 3. 15). Termenul teodicee a fost introdus de Leibniz (*Essais de theodicee sur la Bonte de Dieu...*, 1710) și se traduce „îndreptățirea, justificarea Lui Dumnezeu”. Gânditorul german intenționa să identifice fundamentul teologic al științei și al moralității, pornind de la convingerea că nu există haos în interiorul lucrurilor, iar organismul este pretutindeni într-o materie a cărei dispunere vine de la Dumnezeu. Florenski și-a conceput lucrarea sub forma a 12 scrisori-studii (I. Două lumi. II. Îndoiala. III. Treimea. IV. Lumina adevărului. V. Mângâietorul. VI. Contradicția. VII. Păcatul. VIII. Gheena. IX. Făptura. X. Sofia. XI. Prietenia. XII. Gelozia) care trasează itinerarul spiritual al întoarcerii sufletului de la condiția disperată a laicității, cotidianului, spre credința mântuitoare. Fiecare treaptă a urcușului este o reiterată confirmare a necesității părtășiei cu Arhitectul Divin, a bunătății și păcii care decurg de aici. Sunt două lumi, două ordini – cea omenească și cea dumnezeiască. Fără Dumnezeu, mintea noastră e osândită să vadă un ghem de contradicții, numai fragmente de adevăruri. O atare situație înseamnă *εποχή*, – blocaj, neputință, când viața noastră, tot ce se întâmplă cu noi, sunt lipsite de sens. A cunoaște întru Dumnezeu presupune contemplarea Sinelui prin Altul în al Treilea: Tatăl, Fiul, Sfântul Duh, pentru că numai Treimea este principiul care face posibilă funcționarea logicii noastre. Aceeași idee determină buna înțelegere cu semenii: omul dobândește în măsura în care se dăruiește; și atunci când, prin iubire, s-a dăruit integral celuilalt, obține înapoi propriul eu, dar deja justificat, confirmat, adâncit în altul. Prin urmare, rodnicia oricărei activități umane (cunoaștere, creație, relații sociale) depinde de viața interioară. Motto-ul cărții e preluat din Sf. Grigore de Nyssa: *η δε γνωσις αγαπη γινεται* (iubirea dobândește cunoașterea). Numai religia creștină, apreciază autorul, a adus o unică „îndrăgostire” față de făptura vie, compasiune pentru suferințele ei, de aceea creștinismul favorizează „interogarea”, cercetarea naturii și a omului, într-un cuvânt – științele. Pentru a realiza o transfigurare a minții, inimii, întregii ființe, este nevoie de veghe, autodesăvârșire continuă, adică ascetism – artă a tuturor artelor. Criteriul vieții

spirituale îmbunătățite este frumusețea. A contempla întotdeauna și pretutindeni frumusețea, e ca și cum ai învia înaintea Învierii generale. Tânăr, de aceeași vârstă cu Andrei Rubliov când a pictat Sf. Treime (cca 32 ani), Florenski caută temeuri pentru cugetările sale în creația filosofică începând cu vechimea păgână și până în sec. XX, poezii, icoane comentate, hagiografie, experiența personală. În părințele Pavel s-au întâlnit Atena și Ierusalimul (S.N. Bulgakov). Cartea grea, suprasaturată de știință (peste 800 pagini), însoțită de 1956 comentarii, reușește, observă memorialistul Serghei Fudel, să devină ceva drag și apropiat nouă.

Autorul păstrează nestrămutat în față imaginea Bisericii ca tezaur de înțelepciune milenară – scânteiază în mii de irizări comorile sale – și, în timp ce redacta studiul, a simțit dorința de a renunța la orice gând propriu pentru a transcrie doar operele patristice. A ales forma epistolară, urmând modelul apostolilor, în dorința unei comunicări cordiale cu cititorul. Ascultându-l, pare că niște fulgi gingași coboară, purificând, asemeni răvașelor trimise din cuibul îngerilor. Se adresează pe rând unui prieten și stareț anonim:

Linule, seninule! Doar frig, tristețe și singurătate suflă asupra mea din chilia noastră boltită...

Ah, frate depărtat, frate lin! În tine este primăvară, și toamnă în lăuntru meu, cea dintotdeauna...

Înăripature! Schițez gânduri pe care mai mult le simt, decât pot să le exprim...

Opera lui Pavel Florenski abordează în anii următori limbajul iconografic, filosofia cultului, artei (volumul *La cumpăna gândului*), filologie, folclor, infinitul actual în matematică etc. După 1917, colaborează la Marea Enciclopedie Sovietică a Tehnicii, participă (în veșminte preotești) la conferințele matematicienilor, e profesor la Universitatea Tehnică din Moscova, autor a 12 invenții în domeniile chimiei și electricității. În anii de răsturnare a valorilor și ofensivă ateistă, viața lui Florenski, remarcă biografii, devine viețuire (*жизне*), martiraj. În urma mai multor articole împotriva sa, apărute în presă, este arestat în 1933 și deportat în Siberia (localitatea Skovorodinko, dincolo de Baikal). Dar neobosita curiozitate și capacitatea de muncă nu-l părăsesc nici acum: studiază înghețul veșnic, viața algelor. Apoi este exilat pe una din insulele Solovețk (în Marea Albă), unde cel mai înalt punct (107m) se numește Golgota... Anul 1937 este ultimul când mai avem știri sigure despre părintele Florenski: ar fi murit împușcat la 25 noiembrie 1937, sau, bolnav, în 1943. Lasă vijelia să acopere geamul, spunea el, căci astfel candela strălucește mai tare înăuntru... Din nou, eu cu Tine sunt.

Andrei PROHIN
USM, Facultatea de Istorie și
Psihologie, anul IV

Aniversarea Unirii Principatelor la Chișinău

La Chișinău a fost marcată unirea de la 1859 a celor două principate române, Moldova și Muntenia.

În Republica Moldova această dată pare însă să aibă legătură directă cu o altă unire, cea a Basarabiei cu România, în 1918.

“Revista Viața Basarabiei și-a pus încă în articolul program publicat în primul număr scopul de a promova valorile românești din Basarabia și, în special, tinerii scriitori. Zicea Pan Halipa că „am dori ca tinerii scriitori basarabeni să se înscrie în contextul larg al literelor românești”, a declarat Mihai Cimpoi, Președintele Uniunii Scriitorilor.

Revista *Viața Basarabiei*, lansată, acum 75 de ani, în aceeași zi, pe 24 ianuarie, în care, la 1859, Alexandru Ioan Cuza era ales domn al Moldovei și Munteniei.

Dar cât de importantă mai este astăzi pentru Basarabia unirea de la 1859, în condițiile în care România face parte din Uniunea Europeană, iar Republica Moldova rămâne în afara ei?

“Unirea de la 1859 este pentru noi un exemplu, este un model de comportament politic pentru că numai prin unire noi putem deveni ceva în Europa și, studiind lecțiile istoriei noi vom reuși să convingem clasa politică din Republica Moldova că drumul nostru spre Europa este drumul comun cu România”, a declarat Președintele Asociației Istoricilor din Republica Moldova, Gheorghe Paladi.

Chiar dacă actul de la 1859 a cuprins doar Muntenia și Moldova de dincolo de Prut, se pare că nici basarabeni, direct sau indirect, nu au fost străini de unirea celor două principate românești.

Publicistul și scriitorul Iurie Colesnic explică cum s-a întâmplat acest lucru.

“Cântarea României a fost scrisă de Russo, un basarabean de la Strășeni. Este acel imn secret care a unit România. Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor, prin străbunicul său, originar din Hotin, din nordul Basarabiei. Mihail Kogălniceanu, omul care a proiectat unirea, este originar, prin mama sa Cătinca Stăvilă, tot din Basarabia. Vasile Alecsandri, prin rudele sale pe care le-a avut în Basarabia este tot basarabean, viță directă și nu mai zic că Nicolae Alecsandri, nepotul lui Vasile Alecsandri, a făcut unirea de la 1918, a fost președintele de vârstă a Sfatului Țării. Deci, istoria ne obligă să credem în consecutivitatea repetării unor evenimente și nu contează formula în care se repetă”, a spus Iurie Colesnic.

În 1859, numai trei județe din sudul Basarabiei, Izmail, Chilia și Cetatea Albă au intrat în componența Principatelor Unite. Și asta doar până în 1878, când au reintrat în componența Imperiului Țarist.

Tragedia creștinilor din Irak

Într-o cuvântare rostită la 11 februarie la comemorarea masacrului creștinilor irakieni din 2005 de către șiiți, Mar Dinkha IV-lea, patriarh al Bisericii Creștine Asiriene, a condamnat politica actuală a autorităților de la Bagdad față de populația creștină din Irak. Înalțul ierarh creștin a acuzat guvernul irakian actual că urmărește eliminarea populației creștine de pe teritoriul irakian, pentru a crea un stat islamic. Demersurile patriarhului Mar Dinkha al IV-lea, lider al unei comunități de peste 6 milioane de credincioși, răspândiți în toată lumea, sunt doar ultimul act în demersurile reprezentanților cultelor creștin-ortodoxe, catolice și protestante din Irak pentru apărarea acestor vechi comunități. De asemenea, atacurile împotriva lăcașurilor de cult sunt tratate de poliția irakiană cu superficialitate, multe dintre ele fiind chiar coordonate de către membri ai conducerii acesteia. Astfel, în trei ani, peste 800 de biserici și mănăstiri au fost total sau parțial distruse. Tragedia creștină în Irak a fost semnalată atât de mass-media locală și străină, cât și de organizațiile internaționale pentru protejarea refugiaților. Autoritățile iraniene, siriene, turcești și iordaniene au demarat deja o politică agresivă de expulzare a refugiaților creștini irakieni din țările lor. Totodată, comunitățile creștine armene, asiriene și chaldeene au dispărut din punct de vedere administrativ și canonic, autoritățile ilegale kurde împiedicând desfășurarea normală a activității cultelor creștine. Conform datelor neoficiale, aproximativ 85 % din populația creștină din Kurdistanul irakian s-a refugiat în afara țării. Deși creștinii reprezintă în mod oficial doar 5 % din populația irakiană, aceștia formează aproximativ 45 - 50 % din refugiații provenind din Irak.

Arhiepiscopul Jovan de Ohrid a fost atacat

Arhiepiscopul Jovan de Ohrid, din cadrul Bisericii Ortodoxe Sârbe, a fost atacat în incinta penitenciarului macedonean. Înalțul ierarh a suferit lovituri puternice din partea unor persoane, în ciuda cererilor repetate ale acestuia de a fi protejat de către gardienii închisorii. Responsabili din cadrul administrației Arhiepiscopiei Autonome Sarbe de Ohrid au declarat că arhiepiscopul Jovan a fost

în mod repetat amenințat, inclusiv cu moartea, dacă nu va renunța la apartenența la Biserica Ortodoxă Sârba.

Atacul survine într-un moment sensibil pentru autoritățile de la Skopje, comunitatea internațională exercitând presiuni pentru adoptarea de către Parlamentul macedonean a unei noi legi a cultelor ce ar putea legaliza statutul mai multor grupuri religioase.

Papa face un nou apel pentru apărarea familiei tradiționale

Papa Benedict al XVI-lea a făcut un nou apel pentru apărarea „familiei întemeiate prin căsătorie”, în cadrul slujbei duminicale din Piața „Sf. Petru”, apelul său venind într-un moment în care în Italia au loc dezbateri cu privire la recunoașterea căsătoriilor între persoanele de același sex. „Se știe că familia întemeiată prin căsătorie constituie cadrul natural pentru nașterea și educarea copiilor și, prin urmare, garanția viitorului pentru întreaga omenire”, a spus papa. „Dar știm în același timp” că familia „este marcată de o criză profundă și trebuie să facă față unor provocări multiple”, a arătat papa, subliniind că „este nevoie să o apărăm, să o ajutăm, să o protejăm și să apreciem valoarea ce rezidă în caracterul său unic și incomparabil”.

Creștini atacați în India

O parte din grupul extremist hindus Dharam Sena (Armata Religioasă) a atacat recent o conferință a creștinilor în Raipur, statul indian Chhattisgarh, răbind cel puțin 10 creștini. JayPrakash, proprietarul creștin al Palatului Singh, a declarat presei ca „atunci când Dharam Sena a năvălit în clădire, administratoarea a încercat să îi

oprească, dar aceștia au bruscato și apoi i-au atacat pe participanți”.

Aproximativ 100 de lideri creștini au fost prezenți la întâlnire. Grupul a agresat și doi cetățeni străini care au fost târați peste un kilometru, fiind bătuți continuu. Statul Chhattisgarh are o populație de 21 de milioane de oameni, dintre care 401.000 sunt creștini.

Primatul Bisericii Ortodoxe din America a sărbătorit 75 de ani

La 1 februarie 2007, mitropolitul Herman, primatul Bisericii Ortodoxe din America, a împlinit 75 de ani de viață, informează directionstoorthodoxy.org. Cu această ocazie, patriarhul Alexy al II-lea al Moscovei și a toată Rusia, a ținut să-l felicite în mod special pe mitropolitul Herman, afirmând că „importanța unității ortodoxe a devenit stringentă pentru toți ortodocșii de pe continentul american”. Biserica Ortodoxă din America a fost fondată de către misionarii ruși, în secolul al XVIII-lea, și acum este cea mai dinamică dintre Bisericile din SUA și Canada. Astăzi, Biserica numără peste un milion de membri. Născut în Pennsylvania, mitropolitul Herman a fost ales și hirotonit întru arhierie în anul 1970, fiind numit episcop vicar al arhiepiscopului Kiprian Borisevich. În anul 2002 a fost ales primatul Bisericii, succedând mitropolitului Theodosius. Mitropolitul Herman, născut Joseph Swaiko, a toată America și Canada, a fost intronizat în Catedrala „Sf. Nicolae” din Washington DC, în anul 2002.

Episcopul de Kosovo reclamă distrugerea bisericilor ortodoxe

PS Artemie, episcop de Raska și Prizren, liderul religios al comunității sârbe din provincia Kosovo, și-a manifestat îngrijorarea față de creșterea manifestărilor extremiste față de comunitățile ortodoxe sârbe din Kosovo. PS Sa a declarat că posibilitatea

declarării independenței provinciei Kosovo față de Belgrad va duce la o nouă explozie de violență antisârbă, comparabilă cu cea din 15 - 20 martie 2004, când peste 40 de lăcașuri de cult și mănăstiri ortodoxe au fost total sau parțial distruse. De asemenea, PS Sa a mai

menționat că autoritățile de la Priștina au luat măsuri pentru confiscarea unor proprietăți imobiliare și funciare ale episcopiei pe care o conduce, pentru a limita independența acțiunilor pe care episcopia le desfășoară în diferite comunități sârbe izolate.

Un actor din filmul “Insula” a hotărât să se călugărească

Unul din cei mai faimoși actori care a jucat rolul unui călugăr în filmul „Insula”, Dmitri Diujev, a hotărât să se călugărească în pofida reacției colegilor și prietenilor.

După cum afirma ziarul „Komsomolskaia Pravda” Diujev a devenit

credincios în copilărie după ce a furat de la un prieten un stilou prețios, pe care l-a dăruit tatălui său. Când s-a aflat, Dumitru a înțeles că a pierdut din cauza faptei sale un prieten bun. În drum spre școală băiatul a auzit sunetul clopotelor. În pofida restricțiilor regimului comunist acesta a intrat în biserică și a cumpărat o cruce. De atunci Dumitru Diujev a hotărât să se dedice credinței.

Tatăl său, Piotr Diujev, fost actor, a devenit om de afaceri, în urma îmbolnăvirii fiicei sale mai mici de leucemie. Acest lucru însă nu a salvat fata, ea decedând în scurt timp. Dumitru a fost trimis la facultate, iar Diujev – tatăl a hotărât să doneze toata averea bisericii, sinecigându-se considerând ca a făcut pentru fiul său tot ce a putut. Mama actorului decedează peste un an în urma unui atac de cord.

Se spune că mănăstirea la care s-ar putea adăposti Dmitri Diujev este cea din regiunea Reazani, pe care actorul o vizitează foarte des.

Un nou copreședinte al Comisiei de dialog între Biserica Ortodoxă și Biserica Anglicană

În perioada 29 - 30 ianuarie a.c. a avut loc la Londra, Marea Britanie, reuniunea Comisiei Mixte pentru Dialog Teologic între Biserica Ortodoxă și Biserica Anglicană. Prima zi de lucru a fost marcată de prezentarea solemnă a documentului intitulat „Biserica lui Dumnezeu unică și trinitară”, care a fost adoptat la întâlnirea precedentă desfășurată în anul 2005, în Cipru. Ceremonia de prezentare a fost prezidată de către patriarhul ecumenic Bartolomeu și de către arhiepiscopul de Canterbury, Rowan Williams. În cadrul reuniunii, mitropolitul Ilarion Alfeiev din cadrul Patriarhiei Moscovei a subliniat importanța examinării problemelor sociale, de etică a familiei, de bioetică și de antropologie. În data de 30 ianuarie, membrii comisiei au ales în unanimitate un nou co-președinte ortodox al Comisiei, și anume pe episcopul Kallistos Ware de Diokleia, care îi succede astfel mitropolitului Ioan Zizioulas de Pergamon.

A trecut la cele veșnice, Păduraru-Stihi Natalia, preoteasă, medic, profesor de religie, născută la 6 (19) mai 1921 în or. Soroca, în familia lui Dumitru Stih și a Alexandrei Vârnav.

Urmează primele 3 clase primare la școala din gara Rogojeni, Florești, clasa a 4-a și clasele 1-8 liceale – la Iași (1930-1939).

Face apoi studii superioare în medicină: anul 1 la Iași, anul 2-6 la București.

A fost căsătorită cu preotul Gherasim Păduraru. Între 1950 și 1995 a lucrat în calitate de medic la Spitalul de boli psihice (3 ani), la diferite școli din sectorul Botanică, Chișinău (3 ani), la Salvare (10 ani).

A activat ca profesoară la școala duminicală pe lângă biserica „Sf. Dumitru” din Chișinău (1991-1995).

Pensionată în anul 1995.

În noiembrie, 2006 a fost tunsă în monahism cu numele Parascovia.

După o boală grea, pe data de 7 februarie 2007, a trecut în lumea celor drepti. Este înmormântată la cimitirul „Sf. Treime” din Chișinău.

Amintire maicii Parascovia va rămâne mereu în inima celor care au cunoscut-o, pe care i-a mângâiat și povățuit în viața duhovnicească.

Dumnezeu s-o odihnească în locașurile celor drepti.

Stimați cititori! Nu uitați să vă abonați la “Curierul Ortodox” pe anulul 2007

MATERIALELE PUBLICE REFLECTĂ DOAR OPINIA AUTORILOR ȘI GRADUL LOR DE DOCUMENTARE

Stimați cititori, dacă ați citit ziarul și nu doriți să-l păstrați, transmiteți-l la alți cititori, dar vă rugăm să nu-l folosiți pentru necesități auxiliare

curierul ortodox

Publicație
în limba română
Indice de abonare: 22034

Adresa redacției:
“Curierul Ortodox”. Bd. Traian, 3/1
MD-2060 Moldova (Rep)
Tel. 77-25-33; 77-24-44
<http://www.geocities.com/cortodox>

REDAȚIA

Dr. Nicolae FUȘTEI - redactor șef,
Prot. Vasile CIOBANU - secretar responsabil,
Preot Dumitru TOLICO - redactor tehnic

Tipografia “Prag”
str. Spicului 94,
Chișinău
Tirajul: 1000
Comanda: 230